

okr. PEJNOVIĆ

OPĆINSKI SUD KARLOVAC
POSREDOVANJE U REŠAVANJU SPORNOVA

22-04-2009	Włoch

K-11/08-127

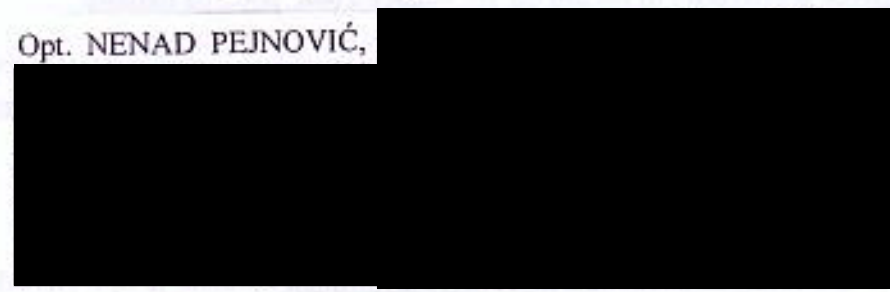
23.4.09.
17 II
žalba!

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Županijski sud u Karlovcu u vijeću sastavljenom od sudaca ovoga suda Ante Ujevića kao predsjednika vijeća, te sudaca Mladena Kosijera i Vesne Britvec kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Alme Starešina, u kaznenom predmetu protiv opt. Nenada Pejnovića, zbog kaznenog djela iz čl. 120. Osnovnog kaznenog zakona Republike Hrvatske (N.N. 31/93, ispravak 35/93) nastavno: OKZ RH, na glavnoj i javnoj raspravi zakazanoj povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Gospiću broj K-DO-4/08, a preuzetoj po Županijskom državnom odvjetništvu u Karlovcu br. K-DO-21/08, održanoj dana 3. travnja 2009. god., kada je presuda javno i objavljena u nazočnosti zamjenika Županijske državne odvjetnice u Karlovcu zdravka Cara, branitelja opt. Ljubiše Drageljevića i Slađane Čanković, te optuženika Nenada Pejnovića,

presudio je

Opt. NENAD PEJNOVIĆ,

kriv je

što je:

dana 4. listopada 1991. god. za vrijeme oružanih sukoba i okupacije od strane pobunjenih Srba, u okviru tzv. „SAO Krajine“, u Vrhovinama, zaseok Čorci, u kasnim poslijepodnevnim satima, kao pripadnik milicije tzv. „SAO Krajine“, po dogovoru i zajedno sa ostalim pripadnicima paravojnih formacija tzv. „SAO Krajine“, protivno odredbama čl. 3. i 13. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. god., i čl. 13. Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, Protokol II od 8. lipnja 1977. god., nezakonito lišili slobode mještane navedenog sela hrvatske narodnosti i to: Martina Čorka, Matu Čorka, Katu Čorak, Stjepana Čorka i Vladimira Čorka, te ih odveli i nezakonito zatvorili

u tzv. „odjeljenje milicije u Vrhovinama“, gdje su isti prenoćili u podrumu tog objekta, a koje osobe su idućeg dana odvedene i lišene života po nepoznatim osobama.

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije, protuzakonito zatvorio civilno stanovništvo,

čime je počinio kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – opisano u čl. 120. st. 1. OKZRH,

pa se temeljem čl. 120. st. 1. OKZRH, opt. Nenad Pejnović

o s u d u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina.

Temeljem čl. 45. OKZ RH u ovu kaznu zatvora se uračunava i vrijeme koje je opt. proveo u pritvoru i to počam od 10. veljače 2008. god., pa nadalje.

Temeljem čl. 122. st. 4. Zakona o kaznenom postupku (NN 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02 i 115/06), nastavno: ZKP, opt. se oslobađa od plaćanja troškova kaznenog postupka u cijelosti.

Obrazloženje

• Županijsko državno odvjetništvo u Gospiću optužilo je opt. Nenada Pejnovića da je počinio kazneno djelo proti vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – opisano u čl. 120. st. 1. OKZ RH, a činjenično i pravno opisano u toj optužnici (list 250 spisa), tj. početno je opt. bio optužen da je s drugim osobama, za vrijeme oružanog sukoba i okupacije, protuzakonito zatvorio i ubijao civilno stanovništvo, kako je sve to i opisano u toj optužnici.

• Rješenjem Vrhovnog suda RH, br. 4 Kr-124/08-3, od 7. kolovoza 2008. god., spis je dodijeljen u rad Županijskom sudu u Karlovcu, pa je ovu optužbu zastupalo dalje Županijsko državno odvjetništvo u Karlovcu.

• Optuženik se, na početku glavne rasprave, negativno odredio prema ovoj optužbi, tj. nije osjećao krivim za ovo što se tereti.

• U dokaznom postupku su saslušani slijedeći svjedoci: Ugroženi svjedok br. 1., Slavko Trtica, Milan Varat, Milan Delić, Željko Čorak, Iva Čorak, Snježana Valinčić, Kosovka Čorak, Branko Arambašić, Juraj Čorak, Boško Kantar, Milan Čorak, Jelka

Čorak, Goran Čorak, Milan Štetić, Boro Žigić, Duško Arambašić, Milorad Pejnović, Dane Narančić, Bogdan Čudić, Rajko Pejnović, Nikola Kmezić, Nikola Skendžić, Dane Zagorac, Damjan Vukmirović, Milan Delić, Mira Grdić, Dragomir Lekić, pročitana je zapisnik o prepoznavanju opt., pročitana je službena bilješka tzv. „odjeljenja milicije SAO Krajine“. Uz suglasnost stranaka je pročitana zapisnik Zavoda za sudsku medicinu s izvješćem Ureda za zatočene i nestale.

Unatoč protivljenju obrane, vijeće ovog suda je pročitalo iskaze o ranijem ispitivanju svjedoka (ispitanih u istrazi), a radi se o svjedocima Danici Srdić, Nikoli Pejnoviću, Nadi Pejnović, Vladimiru Čorku i Kati Čorak, jer se radi o svjedocima koji zbog bolesti i starosti nisu mogli pristupiti glavnoj raspravi, a ti su svjedoci u nekoliko navrata isticali da zbog bolesti i starosti ne mogu pristupiti, a za svjedoke Nikolu i Nadu Pejnović se to potvrdilo i praktično, jer se niti po dovedbenom nalogu nisu uspjeli dovesti na glavnu raspravu.

Odbijen je dokazni prijedlog obrane da se saslušaju kao svjedoci Dane Mandić i Mićo Končar, jer da se radi o neprikladnim dokaznim sredstvima, obzirom da je Mićo Končar trenutno u Srbiji, a za Danu Mandića nije bila uredna dostava, zbog nepoznate adrese. Ujedno, ovaj dokazni prijedlog za ova dva svjedoka ocjenjuje se kao nevažan iz razloga što su na iste okolnosti i po istom dokaznom prijedlogu ispitano osam svjedoka (listovi 413 do 417spisa).

Također, odbijen je dokazni prijedlog da se saslušaju kao svjedok Branko Brakus, obzirom da su na te iste okolnosti ispitani svi ovi nabrojani svjedoci, a pored toga, radi se i o neprikladnom dokaznom prijedlogu obrane, obzirom da taj svjedok živi u Srbiji, na za sada nepoznatoj adresi, a u ostalom i obrana tvrdi kako ovaj svjedok ne bi pristupio glavnoj raspravi, već bi se ispitivao putem video linka.

Na kraju dokaznog postupka je ispitana i sam optuženik.

1. Ugroženi svjedok br. 1.4 iskazuje da optuženika poznaje preko 30 godina. Tijekom 1991. god. je bio pripadnik tzv. „srpske vojske“, a iz tog vremena poznaje i ovog optuženika kao i njegovo društvo. U to vrijeme je u osnovnoj školi u Vrhovinama bila utemeljena jedna vojna formacija, kojoj su na čelu bili Predrag Baklajić i Predrag Uzelac, a ta formacija nije pripadala ni policiji niti vojsci. U njenom sastavu je bio i optuženik. Spavali su u osnovnoj školi, gdje su imali svoje krevete, a oni su povremeno izvodili vojne akcije u zaseoku Čorci. Navodno su znali iz puškomitraljeza pucati po zaseoku Čorci, i to često. Znali su članovi te formacije ubacivati i eksplozivne naprave u dvorišta kuća tog sela, a znali su i ubacivati pripremljene letke u to selo s potpisom „četnički štab Brezovac“, pa je tako postupao s njima i optuženik. Sve je to bilo pod zapovjedništvom

Predraga Uzelca i Predraga Baklaića. Onog dana kada je zapaljen zaseok Čorci, nije bio nazočan u Vrhovinama, pa ne zna tko je to počinio, a jedino mu je poznato da je dio mještana Čorci pod vojnom pratnjom ispraćen prema mjestu Sinac.

Tjedan dana nakon što je to selo zapaljeno, pred policijskom postajom u Vrhovinama se sabralo više ljudi, a među njima je bio i optuženik. U jednom trenutku je toj grupi dotrčao Danilo Radić i rekao da su se vratili Čorci i da su u voćnjaku. Odmah je nakon toga ta grupa, a među njima i optuženik, krenula prema zaseoku Čorci. Sjeća se da je nakon toga u policijsku postaju u Vrhovinama dovedeno nekoliko osoba iz zaseoka Čorci i da su noćili u policijskoj postaji dvije noći. Nije bio nazočan baš kada su ti ljudi dovedeni u policijsku postaju. U postaji je osobno vidio Vladu Čork zv. „Brico“, kao i Martina Čorka. Tu večer, kada su te osobe dovedene u postaju, u postaji su bili nazočni Predrag Uzelac, Nikola Prica, neki Đerić iz Korenice, Branko Drakulić i drugi. Među tim osobama se nalazio i optuženik. Dan, dva, nakon što su te osobe odvedene iz zaseoka Čorci, u prostorijama policijske postaje se nalazio i optuženik, pa se sjeća kako je tada optuženik pokazivao i pričao, a prethodno je kleknuo lijevom nogom na stolicu, te govorio „ja ga koljem, a on se smije, kakvo srce ima“. Tu je bio nazočan i Mišo Kmezić, Predrag Hrkalović, Brujići i druge osobe. Kada je ušao u tu prostoriju razgovor je bio prekinut, i vidio je da nije bio poželjan, te je otišao. Nekoliko dana nakon ovoga susreo je optuženika ispred „DIP-a“ u Vrhovinama, a tu je bio i Mišo Kmezić, koji je upitao optuženika „je li Nešo, kako se ono Brico smijao“ (mислеći na Vladu Čorka, jednog od ubijenih mještana zaseoka Čorci), a nakon toga pitanja se optuženik samo počeo smijati na njemu neobičan način. Za nekoliko dana su u Vrhovine došli pripadnici međunarodnih snaga i počeli tražiti civile iz mjesta Čorci.

Poznato mu je da su tijela ubijenih civila bila bačena u neke bunare, u mjestu Brezovac, prema Korenici, ali je prije UNPROFOR-a, ta Baklaićeva grupa izvadila te ljude iz bunara i premjestila ih na nepoznato mjesto, a to je čuo po pričanju ljudi iz mjesta. Nije mu poznato je li kod tog premještanja mrtvih tijela bio i opt.

Inače, s okrivljenikom je bio u dobrim odnosima i nisu imali nikakvih nerazjašnjenih imovinskih, ili drugih odnosa, tj. bio je s njim prijatelj.

Cijelo vrijeme rata je optuženik bio pripadnik srpske vojske, a u to vrijeme je u Vrhovinama djelovala redovna JNA, redovna policija pod zapovjedništvom Milana Pupavca, te ova formacija pod komandom Baklaića, čiji pripadnik je bio i optuženik. Inače, pripadnici te formacije su još bili Branko Končar, Darko Jelovac, Rade i Petar Brujić i drugi.

Sjeća se i da je nakon događanja u zaseoku Čorci, prema crti razdvajanja vozio neke civile upravo opt., a prema dozvoli zapovjednika Pupavca.

Dakle, nije vidio tko je točno doveo te civile iz zaseoka Čorci u policiju, niti tko ih je odveo, jedino je vidio tko se uputio prema zaseoku Čorci, kada se proćuo glas da su ti civili došli, a među njima je bio i optuženik. Dvadesetak minuta prije nego što su te osobe, tj. zatočnici, odvedeni iz postaje, u postaji je vidio optuženika i druge osobe, ali kada je u tu postaju došao nakon dvadeseta minuta u stanici nije više bilo opt. niti tih

osoba kao niti mještana iz zaseoka Čorci, bili su odvedeni. Tada je u postaji samo ostao zapovjednik Pupavac. Od zatočenih osoba je jedino prepoznao Vladu Čorka zv. „Brico“, a tu je dovedeno još nekoliko starijih muškaraca i žena, kojima nije znao imena.

Doduše, na glavnoj raspravi dodaje i precizira kako se tek pričalo po zaseoku Čorci da je i optuženik bio među tom grupom koja je odvela mještane iz policijske postaje.

Optuženik je većinu vremena, za vrijeme rata bio u vojnoj odori i sa oružjem, a poznato mu je da je jedno vrijeme radio i u Šumariji u Vrhovinama, ali ne zna točno kada. Precizira, kako je u kritično vrijeme optuženik bio u odori sa oružjem i pripadao je toj Baklaićevoj grupaciji. Sjeća se i kako je ta grupacija, a među njima i opt., znala pucati iz zaseoka Čorci prema Vrhovinama, kako bi ispalo da mještani tog zaseoka (Hrvati) pucaju prema Vrhovinama (gdje uglavnom žive Srbi). Ponavlja, kako je navedene letke s nazivom „četnički štab Brezovac“, po dvorištima kuća Hrvata bacao i optuženik.

Sjeća se da kada je Milan Martić smijenio Predraga Uzelca, kao zapovjednika postaje u Vrhovinama, tada se on odmetnuo od vlasti i sa Baklaićem je osnovao ovu paravojnu formaciju. Svi pripadnici te Baklaićeve grupe su bili mještani Vrhovina, a jedino je Baklaić živio i radio u Rijeci, ali je isto rodom iz tog kraja. Precizira kako dobro poznaje optuženika i navodi mu ime oca i brata, i precizira gdje se nalazi njegova kuća. Za sebe kaže da je isto bio mobiliziran za vrijeme rata i ako bi išli skupa sa policijom na položaje, tada bi s njima rukovodio Pupavac. Na početku rata još nije bilo tzv. „vojske krajine“, pa je tada JNA organizirala TO. U kritično vrijeme je TO imala maskirnu odoru, koju je i on nosio, a takvu odoru je imao i optuženik. Kad bi policija bila na položaju (terenu), onda bi nosila maskirne odore, a kada je bila u Vrhovinama, tada bi bila u plavim odorama. Optuženika je u ratu više vidao u odori s oružjem, nego s motornom pilom, obzirom da je opt. jedno vrijeme bio i u Šumariji, ali ne zna točno u koje vrijeme. Poznato mu je da se optuženik, u toj Baklaićevoj formaciji najviše družio s Nedom Brakusom, koji je također bio s njim u toj formaciji. Nije nikada vidio optuženika da bi s motornom pilom nešto rezao u blizini policijske postaje. Nije nikada vidio da bi optuženik za vrijeme rata nekoga maltretirao.

Ta Baklaićeva grupa, je počinila još neka zlodjela na tome području, pa su tako ubili 5 hrvatskih policajaca u Žutoj Lokvi, jedno policajca u Brlogu, a poubijali su i civile iz Dabra, ali on ne može reći je li u tim zlodjelima sudjelovao i okrivljenik. On ne može ništa specijalno reći je li optuženik izvan ovoga što opisuje u nečem sudjelovao.

- ② Svjedok Slavko Trtica, iskazuje da je tijekom 1991. god. živio u Vrhovinama. Optuženika poznaje, ali ga je u ratu vidao rijetko, ponajviše na nekim okupljanjima. Nije ga vidio u vojnoj odori i nije ga vidio naoružanog.

O odvođenju i likvidaciji mještana zaseoka Čorci mu ništa nije poznato. Pričalo se po selu da je te mještane likvidirao Baklaić.

Tijekom 1992. god. je u Vrhovine došao neku pukovnik JNA i tražio je da mu pokaže okolni teren područja Brezovac, pa kako je on bio u vojnoj policiji pa mu je i pokazao. Drugi dan mu je taj pukovnik rekao da su na tome mjestu ubijeni Čorci.

Precizira da do njegove mobilizacije, tj. do 11. studenog 1991. god. nije uopće vidao optuženika, a tek nakon njegove mobilizacije ga je vidio nekoliko puta kako radi u Šumariji, tj. kako s kamionom odlazi u šumu, a bio je u civilu. Nema spoznaje da bi opt. bio član Baklaićeve skupine.

- ③ Svjedok Milan Varat iskazuje da je tijekom rata živio na području Vrhovina, sve do VRA „Oluja“, a u Vrhovine se vratio 2000. god. Poznavao je optuženika i poznato mu je da je 1991. god. bio mobiliziran u policiju, a kasnije u vojsku, tj. pretpostavlja da je bio mobiliziran u vojsku. Jedno vrijeme je radio i u Šumariji. Optuženika nikada nije vidio u odori niti sa oružjem.

Čuo je za Baklaićevu grupu, ali mu nije poznato tko je bio u toj grupi, pa niti mu je poznato da bi opt. bio u toj grupi. Ništa mu nije poznato o likvidaciji mještana iz zaseoka Čorci.

- ④ Svjedok Milan Đelić iskazuje da je tijekom 1991. god. živio u Vrhovinama, ali mu ništa nije poznato o događajima u zaseoku Čorci. Zbog životne starosti nije bio mobiliziran u vojsku. Optuženika poznaje a sjeća se da ga nikada nije vidio u odori ili sa oružjem. Sjeća se da je optuženik radio u Šumariji, za vrijeme rata, jer je vukao trupce s kamionima za šumariju.

Poznato mu je da je postojala Baklaićeva postrojba, ali o njoj ništa поблиže ne zna. Nije mu poznato da bi optuženik sudjelovao kod te likvidacije.

- ⑤ Svjedok Branko Arambašić iskazuje da poznaje optuženika. Početkom rata je optuženik bio mobiliziran u sastav policije i tada je na čelu policije bio izvjesni Pupavac. Vidao ga je, ponekada, u plavoj odori, a nekada i u civilu. Ne sjeća se je li nosio oružje. Optuženik je u sastavu policije bio kratko vrijeme, da bi koncem 1991. god. počeo raditi u Šumariji, a iz razloga što je došao u sukob s tadašnjim rukovodstvom tzv. „SAO Krajine“. U vrijeme kada su gorjele kuće u zaseoku Čorci, optuženik je radio u šumariji u Vrhovinama. Nije čuo da bi optuženik bio u društvu s Baklaićem. Optuženik nije bio dobar sa Nedom Brakusom, jer se od malena nisu podnosili. Nije čuo da bi optuženik bio umiješan za ovaj zločin u Čorcima.

- ⑥ Svjedok Boško Kantarić iskazuje da koliko se sjeća optuženik je bio kraće vrijeme mobiliziran u sastav policije i to oko 15 dana, a mobiliziran je negdje u travnju 1991. god., pa je nakon toga prešao na radu u Šumariju, a sve je to bilo negdje sredinom 1991. god. Tu je radio do „Oluje“ kada su svi otišli u Srbiju. Sjeća se kada je jedne prigode kamionom dovezao drva pred postaju policije u Vrhovinama, da su tada u istup ostaju, dovedeni mještani zaseoka Čorci. Njih je dovela osoba pod imenom Predrag Baklaić. S Baklaićem su još bile tri osobe koje ne poznaje. U tim trenucima, kada su ovi dovedeni, optuženik je s njim radio u Šumariji i sjekao drva, te je u tim trenucima bio sa njim.

Upitao je optuženika da koga to dovedoše, a da mu je optuženik odgovorio, „to je od Baklaića“. Sjeća se da mu je Kosovka Čorak govorila kako je spasio nju i ostale mještane optuženik, vodeći ih prema Sincu i da je govorio straži da za njima ne pucaju, kada budu išli prema Sincu, a to mu je govorio i Vlado Čorak. Tvrdi da optuženik nije mogao počiniti ovaj zločin jer je u to vrijeme bio u radnom odnosu u Šumariji Vrhovine. Taj dan, kada su ovi dovedeni, optuženik je cijeli dan s njim radio na kamionu u Vrhovinama. Optuženik nikada nije bio član tzv. Baklaićeve grupe, u njihovom sastavu su bili uglavnom ljudi izvan Vrhovina. Kada su mještani zaseoka Čorci dovedeni u stanicu policije, bili su smješteni u podrumske prostorije.

7) Svjedok Milan Štetić iskazuje kako poznaje optuženika ali se s njim nije družio. Poznato mu je da opt. osobno sudjelovao i bio u krugu ljudi koji su poticali i započeli rat u Vrhovinama. Tijekom rata ga nije vidao, tj. vidao ga je ispred stanice policije u Vrhovinama skupa sa ostalim policajcima. Vidao ga je najprije u odorama plave boje, a kasnije u maskirnoj odori i nije bio naoružan. Nije mu ništa poznato o ubojstvu civila iz zaseoka Čorci. Poznato mu je da su „Bracu poštara“ odveli Branko Končar zv. „Banjo“ i Nedo Brakus zv. „Kesler“.

8) Svjedok Božo Žigic iskazuje kako optuženika poznaje cijeli život, ali mu nije poznato što je on radio tijekom rata u Vrhovinama. Nisu se družili. Ukoliko bi ga sreo u ratu, sreo bi ga u civilnoj odjeći, ali ga nije često susretao. Za vrijeme rata, za sebe kaže, da je bio pripadnik vojne policije u Vrhovinama. Nije mu poznato u kakvim postrojbama je optuženik bio u ratu. Poznato mu je da je optuženik volio popiti i da je bio prgave naravi.

9) Svjedok Duško Arambašić iskazuje kako je u 5. mjesecu 1990. god. otišao živjeti u Austriju, a vratio se 1994. god., u Vrhovine. Nije mu ništa poznato o događanjima iz 1991. god. Kada se vratio, ne može tvrditi, tj. nije siguran da je optuženika vidao u vojnoj odori. Uglavnom, poznaje ga kao dobru osobu, često su se družili, ali mu nije poznato gdje je on bio i što je radio tijekom 1991. god. Nije mu ništa poznato o tome je li Stevica Pejnović što pričao o optuženiku.

10) Svjedok Milorad Pejnović iskazuje kako poznaje optuženika iz djetinjstva i skupa su išli u školu, susjedi su. Sjeća se kako je u ljeto 1991. god. vidio optuženika da nosi plavu, milicijsku odoru. Sreo ga je i u jesen iste godine i tada mu je pričao optuženik kako ga „Macan“ Pupavac tjera da hvata neke ljude po Vrhovinama, s čime se on nije složio, pa se odlučio demobilizirati. Od tada ga je vidio u Šumariji kako reže drva i sa motornom pilom je hodao po kućama, te pomaže starijim osobama spremati drva. Nikada nije vidio optuženika da nosi oružje. Pričao mu je i Vlado Čorak zv. „Švraka“, kako će častiti optuženika, ali to ga nije zanimalo.

Nitko se nije mogao samoinicijativno skinuti iz odore i demobilizirati. Nije mu poznato tko je uhitio, vezao i odveo civile iz zaseoka Čorci. Optuženik je za vrijeme rata imao „stojadina“. Ništa mu nije poznato oko vlade Čorka zv. „Brico“.

11. Svjedok Dane Narančić iskazuje kako ne poznaje optuženika i nije ga nikada vidio, pa mu nije ništa niti poznato oko njegovog ponašanja u ratu. Jedino je čuo od drugih, kako je optuženik za vrijeme rata radio u Šumariji Vrhovine, a od drugih je čuo kako je za vrijeme rata bio pripadnik tzv. „martićevaca“. Nije mu ništa poznato oko spašavanja Vlade Čorka u ratu. Uglavnom, za optuženika nije čuo ništa loše.

12. Svjedok Bogdan Čudić navodi kako optuženika poznaje niz godina. Za vrijeme rata je bio kraće vrijeme u policiji, pa potom prešao u TO. Za sve vrijeme rata je radio u Šumariji Vrhovine. Dok je bio u sastavu policije, opt. je nosio plavu odoru, a kasnije, kao i svi drugi, SNB – vojnu odoru, a nosio je i poluautomatsku pušku. Baklaićeva grupa nije nikome odgovarala za svoje postupke, a opt. nije bio pripadnik te grupe. Dok je bio u Šumariji opt. je bio zadužen za otpremu drva kamionom. Govorio mu je Vlado Čorak, zv. „Svraka“, kako ih je optuženik spasio za vrijeme rata vozeći prema Sincu. Civile iz zaseoka Čorci je odvela Baklaićeva grupa ali ne zna tko ih je pobio. Optuženik nije bio u sastavu Baklaićeve grupe, ali su u toj grupi bili Predrag i Nenad Brujić, Nedjelko Brakus, Branko Končar zv. „Banjo“ i Darko Jelovac. Nad njima nije imao nitko ovlasti.

Precizira (na glavnoj raspravi) da u vrijeme dok je opt. bio mobiliziran da je u isto vrijeme bio u Šumariji, po radnoj obvezi, a po potrebi i u vojsci. Optuženik je bio u policiji u proljeće i ljeto 1991. god. ali nije siguran. Za vrijeme rata je opt. imao bijelog „stojadina“ a ne zna je li imao i motor. Čuo je da je Baklaić prijetio optuženiku, što je vodio ove Hrvate prema Sincu.

13. Svjedok Rajko Pejnović iskazuje daje za vrijeme rata živio u centru Vrhovina. Siguran je da optuženik nije sudjelovao u dovođenju i likvidaciji navedenih civilnih osoba. U Vrhovinama je djelovala paravojna formacija tzv. „Baklaićeva grupa“, koji su činili zlodjela, ali smatra da ni oni nisu sudjelovali u ovom ubojstvu, već da su to učinili neki drugi ljudi, ubačeni sa strane. Iz jednog kafića, koji gleda prema policijskoj postaji, u Vrhovinama, gledao je kada su te osobe dovedene u jednom kombiju, a kasnije je saznao da su to Hrvati iz zaseoka Čorci, te da su kasnije nestali. U tim trenucima je u blizini pristao i kamion Šumarije i vidio je optuženika kako izlazi iz tog kamiona, a u ruci je imao motornu pilu. Poznato mu je da su te osobe koje su pogubljene, bile smještene u podrum tog objekta, gdje je bila policijska postaja. Na početku rata je optuženik bio u policiji, a nosio je miješanu odoru, plavu, SNB i slično i nosio je pušku. U policiji je bio vrlo kratko vrijeme, nakon čega je prebačen u Šumariju, gdje su ga tražili da radi kod njih. U spomenutoj Baklaićevoj grupi, nikada nije djelovao, niti je u njoj bio optuženik. Bili su smješteni u osnovnu školu u Vrhovinama i to oko desetak dana, nakon čega im se gubi trag. Maltretirali su i Srbe i Hrvate i nijednoj postrojbi nisu odgovarali.

Sjeća se i kako je 1991. god. optuženik odvezao prema Sincu, tj. crti razdvajanja Vladu Čorka i njegovu suprugu Kosovku, a taj potez je bio iznimno opasan, pa se i sam u to ne bi uspio usuditi. Nije mu poznato tko je to naredio da se ti Hrvati izvuku. Precizira kako je optuženika vidio u spomenutim odorama, između 5. i 7. mjeseca 1991. god.

Osobno mu je poznato i kako je Baklaić prijetio optuženiku, o tome se pričalo, ali ne zna zbog čega. Optuženik je prije rata imao neki crveni motor, a nije mu poznato koje je vozilo imao u ratu.

14) Svjedok Nikola Kmezić, iskazuje kako je čuo da je optuženik bio mobiliziran u civilnu policiju, na početku rata, a da je kasnije radio u Šumariji. U nekoliko navrata ga je vidio u Vrhovinama i to u civilu. Čuo je za Baklaićevu grupu, ali nije čuo da bi optuženik bio član te grupe, niti se ikada govorilo da bi optuženik doveo mještane Čorka u policijsku postaju. O tome mu više ništa nije poznato. Osobno mu je pričao Vlado Čorak zv. „Švraka“, kako je optuženik prevezao njega i njegovu suprugu prema Sincu.

15) Svjedok Nikola Skendžić, iskazuje kako poznaje optuženika kao uzornog mladića. Na početku rata je bio mobiliziran u policiju, ali u policiji nije bio dugo, jer je bio raspoređen u Šumariju kao sjekač. Optuženik nije bio član Baklaićeve grupe. Nije mu poznato tko je doveo mještane zaseoka Čorci u policijsku postaju, jer tog dana i nije bio u Vrhovinama, već je razvezao hranu vojsci, po položajima. Poznato mu je da su Vlado Čorak i njegova supruga izišli iz Vrhovina i da su im pomogli Srbi iz Vrhovina, ali ne zna tko. Nije mu poznato niti tko je maltretirao mještane zaseoka Čorci. Sjeća se da je na početku rata, jedno vrijeme, bio i na položajima sa optuženikom. U to vrijeme je bio ovisnik o alkoholu, pa mu zbog toga nisu poznate pojedinosti iz tog vremena.

16) Svjedok Dane Zagorac, iskazuje da su u ratu svi bili mobilizirani, ali za optuženika ne zna je li bio mobiliziran. Nikada ga nije vidio u odori, niti sa oružjem. Optuženik je radio i kao sjekač u Šumariji i bio je odličan radnik. Ništa mu nije poznato o Baklaićevoj grupi, pa niti o tome tko je pomogao Vladi Čorku da iziđe iz Vrhovina. Radili su po radnoj obvezi u Šumariji, pa je tako radio i optuženik, tj. dodaje da je i sam dobio radnu obvezu za raditi u Šumariji. Sjeća se da su istovarali i drva u drvnu industriju, koja je bila preko puta policijske postaje u Vrhovinama.

17) Svjedok Damjan Vukmirović, iskazuje da ne zna je li optuženik bio uopće mobiliziran, ali kada ga je vidio u Vrhovinama, bio je u civilu. Vidio je optuženika da je radio u Šumariji u Vrhovinama. Ništa mu nije poznato o Baklaićevoj grupi. Poznato mu je da je Vlado Čorak izišao iz Vrhovina pod pratnjom i to najvjerojatnije po naredbi TO, a izišao je sa suprugom. Nije mu poznato je li optuženik bio u toj pratnji. Drvna industrija nije radila do 1993. god. Ništa mu nije poznato oko odvođenja i likvidacije mještana iz zaseoka Čorci.

18) Svjedok Milan Delić iskazuje da je normalno da su svi za vrijeme rata bili u vojsci. Optuženika nikada nije vidio u vojnoj odori, niti policijskoj, ali mu je poznato da je za vrijeme rata radio u Šumariji, pa ga je vidio sa motornom pilom. Ništa mu nije poznato o Baklaićevoj grupi. Nije mu poznato da bi opt. bio član te grupe. Poznato mu je da je optuženik sproveo Vladu Čorka i njegovu suprugu, prema Sincu, ali ne zna je li ih sproveo na svoju ruku, ili po nečijoj naredbi.

19) Svjedok Mira Grbić iskazuje da optuženika poznaje dugo godina i za vrijeme rata joj je puno pomagao, sa konjima, jer nije bilo nafte. Optuženik je na početku rata bio mobiliziran u policiju i tada je imao plavu odoru, ali nije bio dugo u policiji, nakon čega je radio u Šumariji. Poznata joj je Baklaićeva grupa, a optuženik nije bio član te grupe, niti se s njima družio. Nikada se nije govorilo tko je likvidirao mještane iz zaseoka Čorci, pa niti se ikada spominjalo optuženikovo ime, oko toga. Baklaića su se svi bojali i on je bio sramota za Vrhovine, pa je njegova grupa i pljačkala mještane zaseoka Čorci. Poznato joj je da zapovjednik Pupavac zv. „Macan“ nije naredio da optuženik odveze Vladu Čorka i njegovu obitelj iz Vrhovina, prema Sincu. Optuženik je to učinio, jer drugi takve hrabrosti nisu imali. Tada je optuženik bio u policiji. Sjeća se i trenutka kada je Baklaić prolazio vojnim kamionom pored trgovine, gdje je ona radila, i opsovao je majku tuženiku, koji se tu našao. Svi stariji ljudi iz Vrhovina su bili ogorčeni nakon ove likvidacije. Optuženika je vidala u policijskoj odori, na stočnom sajmu.

20) Svjedok Dragomir Lekić iskazuje da je od Vrhovina udaljen oko 6 do 7 km. Od martićevaca je morao pobjeći u studenom 1991. god. Nikada optuženik nije bio mobiliziran u policiju, ili vojsku, tj. on nije čuo, ali mu je poznato da je opt. bio u ratu zaposlen u Šumariji kao sjekač. Za sebe kaže da je imao tragična iskustva s Baklaićevom grupom, koja ga je opljačkala, tukla, i odvela u zatvor u Knin, skupa sa njegovim roditeljima. U toj grupi su bili Baklaić, Nedo Keser i Predrag Brujić. Nitko im nije bio nadređen i djelovali su samostalno. Nikada se nije govorilo da bi opt. bio član te grupe, niti se govorilo da bi opt. sudjelovao kod odvođenja i likvidacije mještana iz zaseoka Čorci. Poznato mu je da je opt. odveo iz Vrhovina Vladu Čorka i Kosovku Čorak i da ih je tako spasio, ali mu nije poznato, je li mu to bilo naredeno. Ova tragična iskustva sa Baklaićevom grupom je imao u studenom 1991. god. Obraćao se i zapovjedniku postaje Pupavcu, ali on je bio nemoćan.

21) Svjedok Željko Čorak iskazuje da je za vrijeme rata, tj. 1991. god. imao 14 godina. Sjeća se optuženika Nenada Pejnovića i vidao ga je u Vrhovinama tijekom listopada 1991. god. Bio je naoružan, u maskirnoj odori, s natpisom „milicija Krajine“. Još u 9. mjesecu 1991. god. se vozao na nekom crvenom motoru i pucao s toga motora, tj. pucao je prema njemu, dok je čuvao blago na polju, pa ga je njegov otac i prijavio policiji u Vrhovinama. Nakon te prijave su njima u kuću došli Predrag Brujić i Dragan Đerić, skupa sa optuženikom, i tada je optuženik govorio da će kad-tad ubiti njegovog oca. Dok je optuženik tako pucao po selu, tj. po kućama, uvijek je bio u nekoj grupi.

Sjeća se da je njegova majka Iva Čorak, kada je izbjegla iz Vrhovina, pričala kako je vidjela kroz prozor optuženika da u dvorištu veže njegovog oca Martina Čorka, te Matu Čorka. Od njegove majke je čuo da se njegova teta Kata obraćala optuženiku i pitala ga da zašto ih veže, te mu spominjala da je on sa njenom kćeri Snježanom išao u školu, da je pusti da pokupi rublje, da joj je on odgovorio da joj rublje više neće trebati. Nije vidio tko je zapalio njihovo selo, pa pretpostavlja da ga je zapalila ta ista grupa. Ta palež se dogodila oko pola noći, nakon čega su oni svi iz sela pobjegli i potom je selo zapaljeno. Napadači su pucali po kućama zapaljivim mecima i od toga su kuće i počele gorjeti. Pojašnjava kako je njegova mama vidjela optuženika, kritične zgrade, u kući pok. Mate Čorka, koja još tada nije bila izgorijela, a ta kuća je udaljena od njihove oko 1 km. Opt. kuća je od njihove udaljena oko 2 km. Opt. je pred njegova vrata, prije kraćeg vremena doveo Mijo Valinčić i tada mu je optuženik rekao da se došao izvinuti i da on ništa nije kriv. Njegova majka ga je prepoznala i tada je on pozvao policiju. Nije vidio da je netko udarao optuženika pred njegovom kućom. Nije reagirao prema optuženiku kada je bio ispred njegove kuće, jer radi u HV-u, pa se bojao da ne bi ostao bez posla.

(22) Svjedok Iva Čorak iskazuje da se sjeća tog 4. listopada 1991. god., bila je u kući Mate Čorka, gdje se sa svojom obitelji skrivala prethodnih dana, jer je njena kuća bila zapaljena 24. na 25. 9. 1991. god. i njena cijela obitelj je najprije pobjegla u Lešće, pa su se prije kritičnog događaja ona i njen suprug vratili u selo i smjestili se u kuću Mate Čorka i tu su spavali. Tada su djeca ostala u Lešću, a njen sin Željko Čorak je imao 13. ili 14 godina.

S verande kuće Mate Čorka, kritičnog dana, vidjela je optuženika kako s ostale dvije osobe, koje ne poznaje, veže ruke njenog muža Martina, te osobe po imenu Stipe, Mate, Kate i Vlade Čorak. Nije siguran čime im je vezao ruke, pa je mislila samo da ih je vezao žicom, tj. ne zna čime im je vezao ruke. Sjeća se kako je i Mato Čorak, dok su mu ruke bile vezane molio optuženika da uzme kaput iz kuće, pa je optuženik i ušao u kuću, skupa sa Matom Čorak, i to u sobu gdje se ona nalazila sakrivena pod krevetom. Pitao je Matu, da je li još netko ima u kući, te se optuženik i popeo na tavan skupa sa Matom, da bi to provjerio. Nakon što su izišli iz kuće, opt. i Mato, zaključao je ta vrata kuće, pa je tek u jutro iskakala kroz prozor, uz pomoć Kate Čorak, a to nije ona ista Kata koja je odvedena i ubijena, kritične zgrade.

Prije rata nije bila u svađi sa optuženikom. U tim trenucima je optuženik bio obučen u maskirnu odoru s oznakama „milicija Krajine“ i bio je naoružan puškom, a tako su bile obučene i naoružane i ove druge dvije osobe koje su bile sa njim. Sve se ovo događalo u kasnim popodnevним satima.

Navodi kako je u toj sobi, dok se sakrila pod krevetom, vidjela kako optuženik prolazi pokraj kreveta na neposrednoj udaljenosti, tako da ga je i za nogu mogla uhvatiti. Ona nije vidjela da bi na drugi način optuženik maltretirao njenog muža i ostale osobe koje su uhitili, ali kada je vidjela da su bili zavezani ispred kuće, pobjegla je u kuću i sakrila se ispod kreveta, pa više i nije mogla vidjeti što se događalo u dvorištu.

Prije ovog kritičnog događaja u jesen, dok su njena djeca čuvala krave, optuženik je skupa sa Jankom Uzelcem prolazio s nekim motorom i bio je u odori, te je pucao iz puške i to su njena djela prijavila njenom suprugu, pa je njen suprug i otišao u policijsku postaju u Vrhovine, te prijavio optuženike. Nakon kraćeg vremena je u njihovo dvorište došao optuženik, stajao je na njihovom bunaru i zaprijetio da će kad tada ubiti njenog supruga, valjda je bio ljut što ga je muž prijavio policiji. Kada se nakon kritične zgrade vratila u Lešće, sve je to sinu ispričala što se događalo i kako su oni odvedeni, tj. tko je vezao njenog muža i ostale. Precizira, kako je sigurna da je optuženik vezao i njenog supruga i to je vidjela.

Osim što je vidjela i prepoznala optuženika, kritične zgrade kako veže njenog supruga i druge, ona je i prepoznala glas optuženika.

23) Svjedokinja Snježana Valinčić iskazuje kako je njeno djevojačko prezime Čorak, a njeni roditelji su Stjepan i Kata. Išla je u osnovnu školu sa optuženikom i dobro ga poznaje. Kada se na Uskrs 1991. god. vraćala iz Otočca, a bila je sa svojom sestrom i jednom prijateljicom koja je srpkinja, pa su došli na srpske barikade, jer su putovale autobusom. Vidjela je pred autobusom naoružanog optuženika, koji je ušao u autobus, i rekao da izidu iz autobusa ona i njena sestra, ali one nisu htjele izići, već su se drugim smjerom vratile iz tog pravca prema Otočcu. Koncem 8. mjeseca 1991. god. vidjela je također optuženika u odori i sa oružjem, u zaseoku Čorci. Optuženik je tražio Nikicu Čorka, a to je upravo nju pitao za njega, a ona mu je rekla da je on otišao za Zagreb. On to njoj nije povjerovao već je krenuo prema Nikičinoj kući, lupao je po vratima, te ga nastavio tražiti. Nakon toga optuženika više nije vidjela. Kada su pobjegli iz svog mjesta, neposredno nakon toga, vidjela je Ivu Čorak, koja joj je ispričala da je vidjela optuženika kako je sa još dvojicom odvodi ove ljude iz sela. Rekla joj je da se i njena majka obratila optuženiku da što to čini, da je išao sa njom u školu i slično. Nakon rata su svi međusobno pričali iz sela, kako je optuženik bio u toj vojnoj grupaciji s Baklaićem i Brujićem. Nema niti jedne osobe koja bi se mogla zamijeniti za ovog optuženika, jer oni svi dobro znaju Nenada Pejnovića zv. „Nešo“.

24) Svjedokinja Kosovka Čorak iskazuje da je njeno podrijetlo pravoslavno, ali da je udata za Hrvata Vladu Čorka. Sjeća se optuženika iz rata, a poznaje njega i njegove roditelje cijeli život. Tijekom 1991. god. pa je i u kritično vrijeme, tj. u listopadu iste godine, vidala je optuženika da prolazi selom i to u odori tadašnje milicije i bio je naoružan. Dana 25. 9. 1991. god. je njihova obiteljska kuća u Čorcima zapaljena a u kući je izgorjela i majka njenog supruga, pa su idući dan odlučili otići iz Vrhovina. Javila se u policiju u Vrhovinama, i tadašnji načelnik policije u Vrhovinama Milan Pupavac zv. „Macan“, im je u naravi omogućio da izidu neometano iz Vrhovina. On ih je i spasio. U jednom vozilu su bili mještani iz zaseoka Čorci, pa kako njen suprug nije uspio sjesti u to vozilo, optuženik ga je sa službenim vozilom odvezao do crte razdvajanja, po naredbi načelnika Pupavca. Prilikom tog odlaska iz Vrhovina, nju je bilo strah. Optuženik njoj i

njenom mužu nije ništa pomogao već je on dobio naredbu od svog zapovjednika da to uradi. Tom prigodom je njen muž i pitao optuženika u nekoliko navrata, dok ga je vozio, da što su učinili Čorcima, a opt. mu ništa nije odgovorio.

Konačno iskazuje kako dobro razlikuje optuženika od Nenada Brujića, jer Nenada Brujića nije htjela niti pogledati, obzirom da je bio lopov, te ponovno podvlači kako je dobro razlikovala optuženika od Nenada Brujića.

25) Svjedok Juraj Čorak, iskazuje da je tijekom 1991. god. živio u zaseoku Čorci i već je 22. rujna 1991. god. izvršen napad od strane srpske vojske. Jedna mina je trebala pogoditi njegovu kuću, ali je udarila u stablo i tako je eksplodirala. Idućeg dana je pred njegovu kuću došao osobno optuženik s kombijem, a opt. je bio dobar s njegovim ocem. Razgovor je kratko trajao, pa je optuženik njemu rekao kako je ta mina ispaljena prema njegovoj kući bila pogrešno bačena. Nakon toga više optuženika nije vidao. Optuženik je bio dobar sa njegovom obitelji, a tada je čini mu se bio u plavoj policijskoj odori. Nakon par dana je bilo zapaljeno to selo. Pričalo se po njihovom selu da je upravo optuženik sudjelovao u ovoj akciji odvođenja ljudi iz Čorkova sela ali kako je njegova kuća malo dalje on to nije mogao vidjeti. To su pričali stariji ljudi iz sela koji su pomrli, a sada je on najstariji u selu.

26) Svjedok Milan Čorak, iskazuje da on inače živi u Zagrebu, ali je u rujnu 1991. god. boravio u Vrhovinama, pa se sjeća da je 26. na 27. rujna 1991. god. gorio zaseok Čorci. Idućeg dana je Kosovka Čorak zatražila dozvolu od komandira tadašnje policije u Vrhovinama, koji se zvao Pupavac zv. „Macan“ da se oni svi iseles iz zaseoka Čorci, pa je komandir to i odobrio. Za sebe kaže da je bio u jednom vozilu, a u drugom vozilu je bio optuženik. U pratnji im je bio optuženik i sjeća se da su prolaskom kroz Zalužnicu vidjeli puno vojske i naoružanja i puške su bile u njih uperene, ali su slobodno prošli, pretpostavlja što ih je vodio optuženik i on im je objašnjavao o čemu se radi, a s njim je u društvu bio i Željko Pejnović. Prije nego što su im kuće zapaljane, sjeća se prijetećih natpisa, koji su se pojavili na njihovim kućama i to „Hrvati, iselite se što prije, jer će te biti zaklani“ a u potpisu je bio „četnički štab Brezovac.“

Dok nije izbjegao iz tog zaseoka, optuženika je vidio u Vrhovinama u vojnoj odori, sa šljemom na glavi i s punom ratnom opremom. Koliko se sjeća, on je bio zapovjednik straže. On se sjeća i jedne prigode kada je optuženik s ostalima u grupi provalio u garažu, vlasništvo Marka Čorka, uzeli su njegov auto i vozali se dok ga nisu razbili.

Sjeća se, da kada je pucano po zaseoku Čorci, da je u Vrhovine stigla JNA, da zaštititi zaseok Čorci, ali je grupa, koja se nalazila u Vrhovinama, a kojoj je pripadao i optuženik, pobunila se protiv vojske, s napomenom da štite „ustaše“ i tada se vojska povukla. Njemu je poznato da je te 1991. god. optuženik bio glavni vojskovođa „Apaš“ u mjestu Vrhovine, pa i ljudi koji su vodili mjesto Vrhovine, nisu ništa mogli. To su mu pričali i ljudi srpske narodnosti iz Vrhovina, tj. kako su se bojali optuženika. Čuo je i kako je optuženik nasilno iz kuće odveo Matu Čorka, a to je čuo od pok. Mande Čorak i

Još mu je rekla da se ona u tom trenutku sakrila u sobu pod krevetom. Još mu je govorila i Manda Čorak da se obraćala optuženiku riječima „Nenade, nemoj me voditi“, a to je čuo i od Ivanke Čorak, a koje su se sakrile ispod kreveta u Matinoj kući. To mu je pričala i Kata Čorak, koja je sada teško bolesna, kao i njen suprug pok. Ivica Čorak, koji su u tim trenucima bili u obližnjim grmovima sakriveni.

Osobno mu je poznato da je komandir Pupavac naredio tuženiku da njih sprovede – preprati, do sela Zalužnice, a to je čuo od Kosovke Čorak.

U nekoliko navrata mu je o dovođenju mještana Čoraka i pričao Petar Majetić, Hrvat iz Vrhovina, a on je živio u kući susjednoj od općine, mjesta gdje su dovedeni mještani Čoraka. Petar Majetić je iz svog dvorišta gledao kako je upravo grupa, u kojoj je bio i optuženik, dovela seljane Čoraka i pričao mu je da je vidio kako je upravo optuženik gurao te mještane u podrum i sjeća se kako je Kata Čorak zapomagala. On nije rekao ime i prezime optuženika, ali je rekao da se radi o „onom Bilovinom“, a spominje da je optuženikova baka bila po nadimku „Bilova“. Oni su svi u mjestu znali, da kada se govori o Nenadu Pejnoviću (opt.), da su ga spominjali kao „onaj mali Bilovinom“, a ako je nešto napravio. Njegov brat Vlado je bio miran i povučen i njega se nikada po ničemu negativnom nije spominjalo.

Njegovog brata Slavka – poštaru, su odveli Banjo i Nikola Končar, te neki Keser, a uhićen je na drugom mjestu nego ova ostala grupa, te je na kraju i on ubijen. Sve ovo što je vidio Petar Majetić mu je nekoliko puta pričao i drhtao je kada bi mu to govorio. Taj pok. Petar Majetić mu je pričao da je čuo zapomaganje i njegovog brata Vlade Čorka zv. „Brico“. Petar Majetić nije vidio kada su ove mještane odveli iz podruma, jer je bio u kući i bilo ga je strah izlaziti van. Mještani, Srbi, su mu pričali da zapovjednik Pupavac nije dao da se ovi ljudi odvede iz postaje, pa se on s tom grupom i sukobio, ali su oni na silu ušli u podrum i kombijem odveli te ljude. Petar Majetić nije vidio kada su ti ljudi odvedeni, jer ga je bilo strah izlaziti van iz kuće. Nije čuo tko je točno provalio u podrum i odveo te ljude, pa nije niti čuo da bi to učinio optuženik.

Kako on čuje, neki svjedoci srpske narodnosti su svjedočili da im ništa nije poznato o ponašanju optuženika u ratu, ali su mu ti svjedoci pričali, kada su se vratili u Vrhovine, da im je žao Čoraka i optuživali su optuženika. Kada ih je optuženik sproveo do Zalužnice, bio je obučen u maskirni odoru. Koliko se sjeća optuženik je prije rata radio na željeznici a kada se zaratilo on nije radio u Šumariji. Kada kaže da je živio u Zagrebu, onda pod tim misli da je radio u Zagrebu, ali je rodom iz Vrhovina, pa je često boravio u Vrhovinama, gdje je imao poljoprivredu i domaće životinje. Njegova obitelj, a naročito njegov brat Vlado, su bili dobri sa optuženikovim ocem, pa su se i kumili uzajamno sa njegovom obitelji. Kata Čorak je imala tri kćeri i sina, a njene kćeri su se zvale Marijana, Snježana i Biljana. Vlado Čorak, suprug od Kosovke Čorak je šlagiran i teško se kreće.

27) Svjedok Jelka Čorak, iskazuje da je njen brat živio u Švicarskoj i imao je parkiran auto u svojoj garaži, a vidjela je kako je u 6. mjesecu 1991. god. Nenad Pejnović, s Predragom Hrkaloviće mi Predragom Brujićem, te drugima, iz garaže nasilno odvezao taj auto, koji je kasnije vožen po mjestu i razbijen. Vidjela je u ratu optuženika sa puškom i

u vojnoj odori, s dvogledom oko vrata, kako je bio na čelu kolone, u kojoj je bilo nekoliko osoba, a vidjela ga je i u Vrhovinama kako zaustavlja vozila na cesti i kontrolira putnike. Nakon što im je selo zapaljeno, Kosovka Čorak je tražila dozvolu od zapovjednika „Macana“ da iziđu iz sela Čorci, pa su tako dozvole dobili, pa su izišli u pratnji optuženika i još jedne osobe.

Nakon što je bila u izbjeglištvu, jedne prigode joj je pričala pok. Manda Čorak kako je vidjela optuženika u kući Mate Čorka, kako ga on odvodi, a ona i Ivanka Čorak su bile skrivene ispod kreveta. Tada je čula da je optuženik tražio neke novce od Mate Čorka. Čula je Manda Čorak, što joj je pričala, kako je čula Katu Čorak da je vrištala i govorila „Nenade, nemoj me voditi, išao si s mojom Snježanom u školu, a Željku Pejnoviću, koji je bio skupa sa optuženikom da je govorila „nemoj me voditi, Željko, ti si išao s mojom Marijanom u školu“.

Njoj je poznata osoba i Nenad Brujić i tu osobu nikada ne bi miješala sa optuženikom. Sve te osobe dobro poznaje, jer su živjeli u tom malom mjestu. Njoj je poznato da je Slavka Čorka, zv. „poštar“ odveo Banjo Končar i drugi. Svi Srbi koji su se vraćali u Vrhovine, oko nestanka mještana Čorka, su govorili da to pitamo braću Brujić, Keslera, Nedu Brakusa i opt.

28. Svjedok Goran Čorak, iskazuje da je u Vrhovinama bio zadnji puta u 5. mjesecu 1991. god., i tada je otišao u Slavonski Brod, pa mu precizno o događajima iz rujna i listopada 1991. god. u Vrhovinama, nije ništa poznato. Njegovog strica Slavka Čorka odvezao je Banjo Končar i Nedo Brakus zv. „Kesler“.

29. Svjedok Danica Srdić, iskazuje da je cijelo vrijeme rata ostala u Vrhovinama. Za vrijeme rata je vidjela optuženika u vojnoj odori i bio je naoružan, ali njoj nije poznato što je optuženik radio tijekom rata i gdje se kretao. Nakon što je zapaljen zaseok Čorci, ona je znala vidjeti optuženika, ali ga se nije usudila ništa pitati oko toga, ona je, kao hrvatica, jedina ostala tijekom rata, u Vrhovinama. Sjeća se da je nakon VRA „Oluja“ optuženik s nekim kamionom Šumarije, natrpanom oružjem, sa rodbinom, pobjegao iz Vrhovina. O ostalome joj ništa nije poznato.

30. Svjedok Vladimir Čorak zv. „Švraka“, iskazuje kako optuženika poznaje niz godina, pa je prije rata s njim bio u društvu i znali su popiti. Početkom rata je optuženik svakodnevno dolazio u njihov zaseok Čorci, s drugim osobama, svi su bili uniformirani i pucali su po njihovom zaseoku. Po njihovim kućama se pucalo gotovo svaku noć, a njegova kuća je zapaljena 25. rujna 1991. god. U njegovoj kući je izgorjela i njegova majka Zorka. Njegova supruga je tog 26. rujna 1991. god. zatražila od zapovjednika policijske postaje u Vrhovinama, Milorada Pupavca zv. „Macan“ da ih se službeno prebaci do crte razdvajanja, te je taj zapovjednik to dozvolio, te naredio optuženiku da ih se prebaci do te crte. On se vozio u vozilu sa optuženikom, pa ga je u nekoliko navrata pitao da zašto su zapalili zaseok Čorki, i rekao mu je da je izgorjela njegova majka u

kući, ali mu optuženik na to nije ništa odgovorio. Dva dana prije zapaljenja sela vidio je u selu optuženika u vojnoj odori i naoružanog, a gledali su gdje je bačena tromblonska mina, a deset dana prije zapaljenja sela je optuženik, sa svojim prijateljima, podmetnuo papirić na ulazna vrata njegovog dvorišta, gdje je pisalo „Čorci, ako se ne iselite u roku od 24 sata, bit će te poklani i popaljeni“, a u potpisu je stajalo „četnički štab Brezovac“. To mu je pričao Dane Narančić iz Doljana.

Optuženika i od prije poznaje kao naglu, prgavu i poganu osobu, i on je jedan od prvih „martićevaca“ koji su terorizirali njihov zaselak. On je u tom društvu bio najmlađi i bez pogovora je izvršavao svaku njihovu zapovijed.

31) Svjedok Kata Čorak, iskazuje da slabó poznaje optuženika, ali dobro poznaje njegovog oca i majku, te starijeg brata. Tijekom rata ga nije vidala u odori. Sjeća se da su tijekom listopada 1991. god. odvedene osobe iz sela i to, Martin, Stipe, Kata i drugi, koji su na kraju ubijeni. Tog kritičnog dana je osobno prolazila kraj Matine kuće, pa je čula od Ivanke Čorak da je osobno vidjela da su te noći iz kuće odvedeni Martin, Stipe Kata i drugi. Sjeća se priče Ivanke Čorak da je te osobe, među ostalim, odveo optuženik. Osobno joj je pričala Ivanka Čorak da je čula da je pok. Kata Čorak zahtijevala od optuženika i govorila „pusti me da pokupim veš“, a da joj je on odgovorio „više ga nećeš kupiti“. To rublje je osobno i vidjela, tog dana kada je prolazila kod te kuće, pa je i povjerovala u istinitost riječi Ivanke Čorak.

Poznato joj je da je Kosovka Čorak zatražila dozvolu za odlazak prema Otočcu.

32) Svjedok Nikola Pejnović, iskazuje da je znao mjesečno koji puta vidjeti optuženika u Vrhovinama, vidio ga je bez odore, a znao je biti naoružan, tj. bio je u civilnoj odjeći. U Vrhovinama je optuženik bio mirna osoba, nije nikoga dirao, a što je dalje radio to mu nije poznato. Nije mu poznato niti tko je odveo mještane Čoraka, niti mu je išta više poznato od toga.

33) Svjedok Nada Pejnović, iskazuje da je optuženik njen susjed i poznaje ga kao dobrog mladića. Čula što se dogodilo u mjestu Čorci, ali o tome nisu razgovarali i to ih nije interesiralo, obzirom da su udaljeni od tog zaseoka. Za vrijeme rata je optuženik radio u Šumariji i nje joj poznato je li bio u vojsci. Nikada ga nije vidjela u vojnoj odori niti da nosi pušku. Njoj i njenom suprugu Nikoli je optuženik pomagao u ratu, kako u poljoprivrednim radovima, tako i u pilanju drva i slično.

→ Prema zapisniku o prepoznavanju, koju radnju je obavila PU Ličko Senjska, dana 10. veljače 2008. god., utvrđeno je kako je Iva Čorak, nakon predloženih pet osoba, a prije toga nakon što je opisala Nenada Pejnovića (opt.), njega prepoznala kao osobu, pod rednim brojem 5. i to ga je prepoznala s potpunom sigurnošću.

→ Iz službene bilješke stanice javne bezbjednosti Korenica – Odjeljene milicije Vrhovine, od 17. veljače 1992. god., a vezane za događaj 4. i 5. listopada 1992. god., navodi se kako je Specijalni vod za specijalne namjene, s njihovim zapovjednikom, priveo u prostorije te postaje pet Hrvata: Vladu Čorka, Katu Čorak, Marka Čorak, Stipe Čorka i Matu Čorka, kako su navedeni prenoćili u tom pritvoru, a idući dan je ta ista grupa (specijalni vod za specijalne namjene), po zapovjedniku Predragu Baklaiću, odvela sve te osobe u pravcu Korenice.

→ Iz zapisnika Zavoda za sudsku medicinu, a nakon pregleda ostataka pronađenih na području Plitvičkih jezera – Oštri Vršak Čurinka, utvrđeno je da se radi o muškim i ženskim osobama, kod kojih je većina ubijena djelovanjem eksplozivne sile ili prostrijela. Prema dopisu Ureda za zatočene i nestale Vlade RH (list A 351), na području Oštrog Vrška – Čurinka, gdje je pronađeno više osoba, između ostalih je utvrđen identitet slijedećih osoba: Martin Čorak, Stjepan Čorak, Vladimir Čorak, Mate Čorak i Slavko Čorak, te Kata Čorak.

- Iz izvadka iz KE proizlazi da optuženik nije osuđivan.

OBRANA

→ Optuženik u svojoj obrani navodi kako je u Vrhovinama proveo svoj cijeli život, sve do 1995. god. kada je pobjegao u Srbiju, a kasnije se nastanio u Bosni. Kada se vratio u Hrvatsku s namjerom da izradi osobne isprave i to 8. veljače 2008. god. se vratio u Vrhovine. Dolaskom u Vrhovine, njega je zaustavila nepoznata osoba i upitala ga je li on Nenad Pejnović, pa kada je odgovorio potvrdno, zatražio je da s njim popije piće. Kada je na to pristao, ta osoba ga je odvezla do kuće Željka Čorka. Dolaskom do te kuće, napali su ga Željko Čorak i njegova majka i teretili ga da je on ubio Željkovog oca i druge Čorke. Tu je bilo i drugih osoba, pa ga je jedna osoba i udarila šakom u glavu, tj. bio je fizički izudaran, pa je pozvana policija i odveli su ga u postaju. On smatra da je on zamijenjen za drugu osobu. Kod odvođenja ovih civila iz zaseoka Čorci on nije sudjelovao, već su to počinili braća Brujić, Nedjeljko Brakus, Milan Pupavac, Branko Končar i Darko Jelovac. To je sve vidio, jer je kraj „milicijske stanice“ motornom pilom rezao drva, i sve je to osobno vidio.

Nekoliko dana prije tog događaja je bio pozvan u stanicu milicije, gdje su tražili da bude pričuvni policajac i zadužio je policijsku odoru i pušku „PAP-ovku“.

Tako, sa daljine od 20 m od te zgrade, vidio je kako su te osobe dovedene, a vidio je i Matu Čorka, kako gleda kroz prozor, iz zgrade milicije. Taj kombi je vozio Predrag Brujić. Dok je prolazio kombijem pored njega Predrag Brujić mu je nabacio da su odvezli Čorke na razmjenu. Čuo je u stanici milicije da mu je rekao „riješili smo braću Hrvate, u Brezovcu“.

Desetak dana prije tog događaja je pomogao da izidu iz Vrhovina nekim Hrvatima, i to Vladi Čorku, njegovoj ženi Kosovki i drugim osobama, a u to vrijeme to nitko ne bi napravio od straha kao što je on napravio.

Nakon što je bio kraće vrijeme u policiji, te nakon što je odbio privoditi neke svoje sumještane odlučio se prijaviti u vojsku, gdje je bio na raznim položajima, ali u to vrijeme se najviše bavio sječom šume za potrebe vojske i policije.

Navedene osobe, koje su odvele ove Hrvate žive po Srbiji. Kuća Ive Čorak je udaljena od njegove oko 2,5 km i poznavao je njenog supruga i njihovu kćer. Koliko on zna Milan Pupavac je naredio da se pobiju Čorci.

Njegova savjest je čista, a da nije ne bi se vratio u Vrhovine.

Naknadno kasnije na glavnoj raspravi opt. iskazuje kako on ranije nije iskazao da je Milan Pupavac dao naredenje za ovu likvidaciju i da je to u zapisnik krivo unijeto, a sve zbog toga jer je Milan Pupavac spašavao Hrvate iz zaseoka Čorci. Da nije bilo njega i Pupavca, navedene osobe, koje je on sproveo nakon paleži tog sela isto više ne bi bile žive. Iz policije je otišao samoinicijativno 15. 11. 1991. god., a nakon toga je bio na obvezi u Šumariji, a povremeno je išao i na položaje, kao vojnik, po potrebi. Njemu je Milan Pupavac rekao da bi trebalo odvesti Čorke prema Sincu, ali da se niko ne usudi, pa je on odlučio iste provesti, znajući da je sebe izložio do krajnjih granica opasnosti. Vlado Čorak mu je još rekao da mu to neće nikada zaboraviti, a on mu je rekao da se ne boji.

Tog dana kada su mještani dovedeni u policijsku postaju, s njim je bio Boško Kantar, pa toga dana nije ulazio u postaju, pa što je vidio oko toga, vidio je dok je bio ispred postaje. Navodi da je bio u sukobu sa Baklaićem, upravo zbog toga što je Čorke prevezao do crte razdvajanja i tada mu je rekao Baklaić da se igra sa glavom.

Njemu nije jasno zbog čega je zaštićeni svjedok rekao da bi on njega pitao „je li Nešo, kako se ono Brico smijao“.

Na kraju ponavlja da mu je žao što se dogodilo, da on s tim odvođenjem i likvidacijom tih Hrvata nema nikakve veze i sa sebe skida svu odgovornost.

⇒ Treba podsjetiti, kako je spomenutom optužnicom optuženik bio optužen za tzv. složeno kazneno djelo, tj. za dvije pravne posljedice i to da je protuzakonito zatvorio i ubijao civilno stanovništvo.

⇒ Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, ovaj sud nalazi nesporno utvrđenim sljedeće odlučne činjenice, kao i okolnosti koje tvore činjenični opis spomenute optužbe i to: nesporno je kako je u kritično vrijeme trajao oružani sukob, obzirom da je od strane JNA i lokalnog srpskog stanovništva bilo zaposjednuto spomenuto područje RH, a radilo se o mjestu Vrhovinama, a time i zaseoku Čorci, pa je na taj način trajao oružani sukob između vojske tzv. „SAO Krajine“ i hrvatskih oružanih snaga (redarstvenih i vojnih snaga). nesporno je kako su tog 4. listopada 1991. god. iz zaseoka Čorci odvedeni i to: Martin Čorak, Mato Čorak, Kata Čorak, Stjepan Čorak, Vladimir Čorak. nesporno je kako su odvedeni po osobama koje su nedvojbeno bile u sastavu vojnih snaga tzv. „SAO Krajine“. nesporno je kako su navedene osobe bile zatočene u podrumu tadašnje policijske postaje u Vrhovinama, gdje su i prenoćili najmanje jednu noć, nakon čega su po vojnim osobama odvedeni i likvidirani u Čurinkama – Oštri Vrh.

⇒ Sporno je sudu ostalo za cijeniti je li optuženik uopće u to vrijeme bio pripadnik oružanih snaga tzv. „SAO Krajine“, je li optuženik sudjelovao, najprije, kod odvođenja civila iz zaseoka Čorci, te je li sudjelovao kod njihove likvidacije, kako ga se sve tereti, te je, konačno, sporno za utvrditi je li i Slavko Čorak odveden u isto vrijeme kada i ostali civili, te je li i on odveden po optuženiku, ili je tu civilnu osobu odveo neko drugi, iz spomenutog zaseoka.

— Konačno, ukoliko bi se i utvrdilo da bi optuženik sudjelovao kod odvođenja ovih civila, sporna je za cijeniti i pravna posljedica tj. je li se iz takvog ponašanja optuženika može utvrditi i pravna posljedica koja mu se stavlja na teret, tj. je li optuženik na taj način kršio pravila međunarodnog prava (Ženevskih konvencija i Protokola II).

Kod sortiranja svjedočkih iskaza, ti iskazi se mogu grupirati u nekoliko dijelova.

→ Tako, „ugroženi svjedok br. 1“, zatim Slavko Čorak, Lea Čorak, Snježana Valincić, Đurađ Čorak, Milan Čorak, Jelka Čorak, Katala Čorak dijelom potvrđuju navode optužbe, a to se naročito odnosi na svjedokinju Ivu Čorak (očevidca), a to se, isto tako, odnosi na „ugroženog svjedoka br. 1.“, koji je dijelom očevidac, također, potvrđuje navode optužbe.

Ostali svjedoci iz ove grupe, su tzv. svjedoci čuvenju.

→ Iskaz svjedoka Gorana Čorka je jedino od važnosti, zbog toga, što je precizirao kako su njegovog strica Slavka Čorka odvele druge osobe (Končar i Brakus), pa je time otklonio odgovornost da bi njegovog strica odveo i optuženik, kako ga se teretilo u optužbi.

→ Iskaz svjedokinje Danice Srdić, je samo općenito iskazivala o ponašanju optuženika u kritično vrijeme, tj. da ga je vidala u vojnoj odori, naoružanog, što jedino može govoriti u prilog tvrdnji da je u šire kritično vrijeme optuženik bio vojna osoba i naoružan.

→ Iskazi svjedoka Vladimira Čorka i Kosovke Čorak su od važnosti kada ovi svjedoci objašnjavaju ponašanje optuženika u šire kritično vrijeme, a naročito kada objašnjavaju okolnost, je li optuženik samoinicijativno osiguravao izlaz ovog svjedoka, njegove supruge i ostalih mještana iz tog područja, ili je optuženik osigurao njihov izlazak po nalogu nadređenih osoba.

→ Svjedoci Boško Kantar i Rajko Pejnović, su pružili (alib) optuženiku, obzirom da su tvrdili kako je u kritično vrijeme, tj. u trenutku dovođenja spomenutih civila u policijsku postaju, optuženik izlazio iz kamiona Šumarije i da je u ruci držao motornu pilu, odnosno rezao drva u blizini te policijske postaje. Svi ostali ispitani svjedoci, tj. Slavko Trtica, ←
Milan Varat, Milan Delić ml., Branko Arambašić, Milan Štetić, Božo Žigić, Duško Arambašić, Milorad Pejnović, Dane Narančić, Bogdan Čudić, Nikola Kmezić, Nikola Skendić, Dane Zagorac, Damjan Vukmirović, Milan Delić st., Mira Grbić, Dragomir

Lekić, Nikola i Nada Pejnović, uglavnom, potvrđuju kako nemaju nikakvih spoznaja o kritičnom događaju, pa niti o tome da bi optuženik sudjelovao kod odvođenja i likvidacije civila, te potvrđuju da optuženik nije bio član tzv. „Baklaićeve grupe“.

→ Veći dio ovih svjedoka navodi da optuženika gotovo da i nisu vidjeli u vojnoj odori ili naoružanog za vrijeme rata (npr. Slavko Trtica, Božo Žigić, Duško Arambašić, Nada Pejnović, Milan Delić st., Dane Zagorac, Damjan Vukmirović, Dragomir lekići dr.).

→ Međutim, što će se vidjeti i kasnije, ovakvi iskazi svih ovih svjedoka se ne mogu prihvatiti, kada je u pitanju vojna aktivnost i pripadnost optuženika tzv. „Baklaićevoj grupi“, a obzirom da je „ugroženi svjedok br. 1.“ jasno potvrdio takvu pripadnost optuženika, u više navrata.

Analizirajući iskaz „ugroženog svjedoka br. 1.“, odmah se mora napomenuti kako ovaj svjedok nije nikada bio u zavadnji, zbog bilo kojeg razloga, s optuženikom. Također, treba naglasiti, kako je ovaj svjedok dao tzv. uravnoteženi iskaz, tj. nije teretio optuženika za sve što se navodilo u optužbi, već ga je teretio samo za neke dijelove optužbe. Drugim riječima, da je ovaj svjedok htio lažno teretiti optuženika, a za to razloga nije imao, onda je mogao optuženika teretiti za sve ono što je stajalo u optužbi, a tiče se optuženika. Tako, ovaj svjedok je bio pripadnik vojske tzv. „SAO Krajine“, u Vrhovinama, malom mjestu, gdje su se gotovo svi poznavali. Ovaj svjedok je potvrdio kako je optuženik bio član vojne formacije, u kritično vrijeme, na kojem čelu je bio Predrag Baklaić. Također, ovaj svjedok jasno tvrdi kako je optuženik, u tom svojstvu, kada se pročuo glas da su se vratili mještani zaseoka Čorci, u svoje spaljeno selo, krenuo sa ostalima prema tom zaseoku, nije vidio kada su ovi dovedeni, niti kada su odvedeni mještani iz postaje, ali je vidio da je optuženik bio nazočan i određeno vrijeme dok su zatočenici bili u postaji id a je bio nazočan neposredno prije njihovog odvođenja iz postaje. Doduše, ovaj svjedok je čuo kako se optuženik hvalio i o načinu likvidacije zatočenika. Dakle, ovaj svjedok jasno potvrđuje kako je optuženik, u najmanju ruku, kao član te vojne grupacije, imao aktivnost u dovođenju tih civila.

Također, ovaj svjedok je potvrdio i kako je optuženik, sa spomenutom vojnom grupacijom bio iznimno aktivan u zaseoku Čorci, i prije paleži tog sela, kada je zastrašivao to stanovništvo bacanjem letaka po tom selu i pucanjem po tom zaseoku. Također, ovaj svjedok je i okolnosno opisao ponašanje okrivljenika u kritično vrijeme.

Prema tome, a kako je gore već navedeno, ovaj svjedok se nije upuštao u ono ponašanje optuženika koje mu nije bilo, sa sigurnošću, poznato, pa je tako konačno i naveo da mu nije poznato je li optuženik na drugi način nekoga maltretirao za vrijeme rata.

Dalje, ovaj svjedok nije niti općenito teretio optuženika, već se skoncentrirao, iznimno precizno, na ponašanje optuženika, u kritično vrijeme. Tako, ovaj svjedok nije vidio sami trenutak dovođenja ovih civila, niti njihovo odvođenje, pa za te odlučne detalje i ne tereti optuženika, a naročito ga ne tereti za likvidaciju tih civila.

Prema tome, ovaj sud u potpunosti prihvaća ovakav iskaz zaštićenog svjedoka, jer je ovaj iskaz opsežan, logičan, uravnotežen, sa mnoštvom detalja koji i okolnosno opisuju ponašanje optuženika u kritično vrijeme.

„Ugroženi svjedok br. 1“ je detaljno opisao tu tzv. „Baklajčevu vojnu formaciju“, kojoj je u kritično vrijeme pripadao i optuženik.

Iz službene bilješke odjeljenja milicije Vrhovine (list 16 spisa), jasno se ističe kako je nabrojane civile, iz zaseoka Čorci, pored Vrhovina, doveo „specijalni vod za specijalne namjene“.

Prema tome, jasno je da nema sumnje kako se radilo o vojnoj formaciji koja je bila priznata u navedenom vojnom ustroju.

→ Analizirajući iskaze svjedoka Boška Kantara i Rajka Pejnovića, koji su pružili alibi optuženiku, treba naglasiti kako su ovi svjedoci toliko zaštitnički nastupili u korist optuženika i to više nego što je on i sam sebi pridonio svojom obranom. Tako, svjedok Boško Kantar tvrdi da je optuženik bio tek kraće vrijeme bio mobiliziran u sastav policije (oko petnaestak dana), i to u travnju 1991. god., da bi nakon toga cijelo vrijeme radio u Šumariji.

S druge strane, optuženik i sam navodi kako je iz policije demobiliziran u mjesecu listopada 1991. god., a da je, u tom svojstvu, desetak dana prije kritičnog događaja, tj. kao policajac osiguravao izlazak nekih mještana zaseoka Čorci.

Prema tome, sa velikim stupnjem kritike se treba uzeti u obzir i analizirati iskaz svjedoka Boška Kantara.

Također i svjedok Rajko Pejnović spominje kako je optuženik bio vrlo kratko vrijeme u policiji i da je kasnije radio u Šumariji, što opet ne odgovara niti obrani optuženika, koji sam navodi da je bio u policiji do 15. 11. 1991. god.

→ Naime, kako i sam optuženik, dakle, navodi da je u policiji bio do 15. 11. 1991. god., kao pričuvni policajac, i da je nakon toga radio u Šumariji, a povremeno bio i na položajima. Stoga, nije nikako moguće da bi optuženik kritičnog dana, tj. 4. listopada 1991. god. radio u Šumariji kao sjekač i da je u tom svojstvu radio u blizini policijske postaje. Naime, moguće je da je optuženik nakon 15. 11. 1991. god. povremeno radio u Šumariji, ali nikako nije mogao raditi kao radnik Šumarije, već isključivo po radnoj obvezi tadašnjih paravojnih vlasti. Sve vojno aktivne osobe su prioritarno bile mobilizirane, a po potrebi su radili i po radnim obvezama na drugim područjima, gdje je to zatrebalo.

Također je poznato da mobilizirani pričuvni policajci nisu nikako, ujedno, mogli biti, u isto vrijeme i u radnoj obvezi na drugim nevojnim aktivnostima, dok je to u pogledu vojske bilo moguće, pogotovo kada bi splasnule vojne aktivnosti. Naravno, takve vojne aktivnosti su jedino mogle splasnuti dolaskom UNPROFOR-a (1992. god.), a tako

nešto se nikako nije moglo dogoditi u jesen 1991. god., kada je na ovim područjima tek počeo bijesniti rat i kada je spomenuto područje bilo tek zaposjednuto od paravojnih vlasti.

Prema tome, iskazi svjedoka Boška Kantara i Rajka Pejnovića, kada potvrđuju da bi optuženik u kritično vrijeme bio radnik Šumarije, i da je baš tada rezao drva u blizini policijske postaje, za ovaj sud nisu prihvatljivi, naravno, pored gore navedenog, teško je zamisliti da se nakon gotovo 20-tak godina vremenskog razmaka, ovi svjedoci, mogu precizno sjetiti što je baš tada optuženik radio, a naročito ukoliko se radilo o nekim uobičajenim i nevažnim poslovima na strani opt. (piljenje drva).

→ Optuženik se u svojoj obrani često poziva na činjenicu da je upravo on pomogao mještanima zaseoka Čorci (njih nekoliko) da izidu do crte razdvajanja. Spominje kako je za to trebala posebna hrabrost i odlučnost, Međutim, svjedokinja Kosovka Čorak i njen suprug Vlado Čorak zv. „Švraka“, posve jasno potvrđuju kako se ovdje nije radilo o samostalnoj inicijativi optuženika, već je optuženik postupao isključivo kao ~~prilicu~~ ~~poticaš~~ tj. postupao je po isključivoj naredbi njegovog nadređenog tj. zapovjednika postaje Pupavca zv. „Macan“. Naravno, ovdje se radilo o javnom djelovanju optuženika, pa se to ponašanje nikako ne može uspoređivati sa njegovom aktivnošću glede naknadnog dovođenja mještana Čoraka, koje se dogodilo desetak dana nakon ovog događaja.

→ Svjedokinja Iva Čorak, kao jedini očevidac odvođenja tih zatočenika, iz mjesta Čorci, posve jasno potvrđuje da je vidjela kod te aktivnosti upravo, između ostalih i optuženika. Svjedokinja jasno potvrđuje da ga nije zamijenila s nekim drugim, jer o njegovoj negativnoj aktivnosti na početku rata (kada je maltretirao njenu djecu, nakon čega je njen pok. muž alarmirao načelnika postaje Pupavca, o tome, pa je naknadno opt. došao ispred njene kuće i zaprijetio im). Potom, o njegovom ponašanju u kritično vrijeme iskazivala je opsežno, pa je tako, između ostalog, prepoznala i glas okrivljenika, kada ga je gledala sakrivena ispod kreveta, kada je ušao u kuću Mate Čorka. Pok. Kata Čorak, je nastojala odvratiti optuženika od ove negativne aktivnosti, kada mu je spominjala činjenicu da je on s njenom kćeri išao u školu i da se dobro poznaju, što sve potvrđuje i Iva Čorak. Pok. Manda Čorak, koja je bila u blizini Ive Čorak, u kritičnim trenucima, također je precizirala detalje oko uhićenja tih mještana i ponašanja optuženika i njegove komunikacije sa uhićenima, a to je Manda Čorak sve prenijela ispitanoj svjedokinji Jelki Čorak i Milanu Čorku. Sve ovo što su vidjele Iva Čorak i pok. Manda Čorak, u bitnome se poklapa.

Svoje potresno iskustvo je Iva Čorak, dolaskom na tada slobodno područje RH, odmah to prenijela svome sinu, te Kati Čorak i Snježani Valinčić, kao i drugima i uvijek je spominjala upravo optuženika, kao počinitelja odvođenja tih civila, a uvijek je u tim

pričama iznosila i detalje vezane za ponašanje i komunikaciju optuženika, u tim kritičnim trenucima.

Naravno, nužno je za istaći kako je svjedokinja Iva Čorak u zakonito provedenoj istražnoj radnji prepoznavanja prepoznala optuženika kao osobu koju je vidjela kritičnog dana, a u koje vrijeme je optuženik i počinio radnju, tj. u vrijeme kada je optuženik odveo mještane zaseoka Čorci.

Prema tome, obzirom da se radi o malom mjestu, i da se te sve osobe dugo poznaju i uzajamno družu, nije bilo razloga da Iva Čorak i Manda Čorak zamijene optuženika za neku drugu osobu.

Nastavno, svjedok Milan Čorak, je dao opsežan iskaz, te se dobro sjeća njegovih razgovora sa pok. Petrom Majetićem, koji mu je u više navrata spominjao, emotivno nastupajući, tj. kako je taj Petar Majetić gledao kako upravo optuženik gura u podrum navedene postaje u Vrhovinama dovedene mještane i kako je čuo da oni zapomažu.

Prema tome, iskazima svjedoka i to: „ugroženog svjedoka br. 1.“, koji je vidio da je optuženik s drugima krenuo prema zaseoku Čorci, kritičnog dana, iskazom Ive Čorak koja je vidjela da upravo optuženik veže njenog supruga i da s drugima optuženik odvodi njenog supruga i druge iz tog zaseoka, a što je u više navrata ponavljala i pok. Manda Čorak, prenoseći to drugima, te konačno svjedoka Milana Čorka koji potvrđuje da je čuo od Petra Majetića da je upravo optuženik uguravao u podrum dovedene mještane zaseoka Čorci, onda se stvara jedna logična harmonija ovakvog ponašanja optuženika, od trenutka njegovog odlaska prema zaseoku Čorci, njegovog ponašanja kod uhićenja tih mještana kao i dovođenja tih mještana i njihovog uvođenja u navedeni podrum policijske postaje. Ovi iskazi nisu proturječni, uravnoteženi su i svjedoci su se orijentirali samo na ono ponašanje optuženika vezano za pojedini izdvojeni događaj u procesu cjelovitog ponašanja optuženika, pa stoga ovaj sud daje potpunu vjeru iskazima ovih svjedoka.

Iskaz svjedoka Juraja Čorka nije od važnosti za utvrđivanje odlučnih činjenica, pa taj iskaz nije niti analiziran.

Iskaz svjedokinje Snježana Valinčić ukazuje na optuženikovo ponašanje izvan kritičnog događaja, a tim iskazom se potvrđuje da je optuženik bio u sastavu paravojnih vlasti još za Uskrs 1991. god., gdje je pokazao svoje nasilno i bahato ponašanje, kada je u pitanju njegova školska kolegica, a ova svjedokinja je samo prepričala ono što je čula od Ive Čorak, kada je u pitanju kritični događaj.

Svjedok Željko Čorak je samo prepričao svoje negativno iskustvo sa optuženikom i prije kritičnog događaja, što samo pokazuje o kakvoj naravi i karakteru se radilo na strani optuženika, pa i o tome da je imao motiva, ovaj optuženik, negativno postupiti prema

njegovom ocu. Ovaj svjedok je samo prepričao ono što je čuo od svoje majke Ive Čorak kada je u pitanju sami kritični događaj.

Prihvatanjem iskaza svjedokinje Ive Čorak, kada su u pitanju odlučne činjenice, onda se samim time prihvaćaju iskazi i svih ovih svjedoka kojima je Iva Čorak prenijela svoje teško i tragično iskustvo.

Kada su u kaznenom postupku provedeni dokazi ispitivanja svjedoka obrane i optužbe, kao u ovom postupku, onda i sudbina obrane okrivljenika dijeli sudbinu rezultata takvog dokaznog postupka.

Drugim riječima, kao je ovaj sud prihvatio iskaz svjedoka koji potvrđuju da su vidjeli, ili čuli, da je upravo optuženik sudjelovao izravno u rješavanju slobode mještana zaseoka Čorci i nakon toga da je sudjelovao u protuzakonitom zatvaranju tih mještana, a radi se o slijedećim mještanima – civilima i to: Martinu Čorku, Mati Čorku, Kati Čorak, Stjepanu Čorku i Vladimiru Čorku, onda samim tim i obrana optuženika, kada od sebe otklanja takvo ponašanje i odgovornost, za ovaj sud nije prihvatljiva iz već gore, opsežno, navedenih razloga.

→ Treba podsjetiti, da nabrojani svjedoci nisu izravno teretili optuženika da je odveo nabrojane civile iz zatočeništva, a naročito ga nisu teretili da ih je lišio života. Također, u postupku je jasno utvrđeno da u kritičnim trenucima i u isto vrijeme nije Slavko Čorak odveden iz spomenutog sela, kako se to sugeriralo u optužbi, već naprotiv, u postupku je nedvojbeno utvrđeno kako su druge i određene osobe odvele Slavka Čorka, a ne optuženik, stoga je ovaj sud ispustio iz optužbe onaj dio kojim se optuženik teretio za dovođenje i odvođenje Slavka Čorka, a tako se ispustio i dio iz činjeničnog i pravnog dijela optužbe kojim se optuženik teretio i za likvidaciju svih ovih civila, jer to u postupku nije dokazano.

Doduše, „ugroženi svjedok br. 1.“, je tvrdio kako je čuo od optuženika da ovaj spominje detalje oko likvidacije Vladimira Čorka zv. „Brico“, ali taj dio iskaza ugroženog svjedoka i može biti prihvaćen u smislu da je on to, u istinu, čuo od optuženika. Međutim, taj dio iskaza ugroženog svjedoka ne bi bila dovoljna podloga, po ocjeni ovog suda, da se optuženik proglasi krivim i za likvidaciju tih civila. Naime, u to vrijeme dubokih i teških nacionalnih podjela, kao i prihvaćenog negativnog modela ponašanja prema nezaštićenim civilima, što se i pokazalo prema civilima u zaseoku Čorci, kada su na kraju likvidirani, bilo je popularno pokazivati nesnošljivost, prema nezaštićenoj suprotnoj strani, pa je moguće i u tom kontekstu optuženik i pokazao hvalisavost u dokazivanju baš takvog ponašanja. Drugim riječima, u toj mržnji i isticanju mržnje, često se pokazivalo i ono ponašanje pojedinaca, koje se, u takvim okolnostima stvarno nije niti dogodilo, a sve kako bi se dobila popularnost na svojoj strani.

Uostalom, u ovom bi se slučaju likvidacija civila mogla jedino temeljiti na iskazu tzv. „ugroženog-svjedoka br. 1.“, na stanovit način, kada ovaj svjedok spominje ovakvo

hvalisanje optuženika, ali se prema čl. 238. e ZKP-a, presuda ne može temeljiti isključivo na iskazu takvog svjedoka, a u nedostatku drugih dokaza (kada je u pitanju likvidacija ovih civila).

Doduše, „ugroženi svjedok br. 1.“ navodi kako su zatočene osobe noćile dvije noći u toj policijskoj postaji. Međutim, u službenom izvješću se precizno navodi trenutak dovođenja i odvođenja tih civila u postaju, što odgovara navodima iz optužbe, tj. ove osobe su bile jednu noć zatočene.

Naravno, zbog proteka vremena i činjenice da je baš to razdoblje domovinskog rata bilo opterećeno velikim brojem traumatičnih događaja, moguće je da zbog svega navedenog, ovaj svjedok i nije mogao točno precizirati vrijeme zatočeništva ovih civilnih osoba.

Također, ovaj sud je intervenirao i na način, da su samo pojašnjeni prostorni uvjeti u kojima su bili smješteni zatočeni, a sve prema rezultatima dokaznog postupka.

Drugim riječima, u optužbi je navedeno da su osobe prenoćile u nesnosnim higijenskim uvjetima, mada to u optužbi nije bilo objašnjeno, tj. o kakvim se to higijenskim uvjetima radilo, pa kako je ovaj sud utvrdio da su te osobe zatočene baš u podrumski dio te policijske postaje, stoga je taj prostor i unijet u činjenični dio opisa.

Dalje, prema pročitanoj nalazu vještaka, za sve žrtve nije precizno utvrđen uzrok smrti, osim što je za gotovo sve žrtve utvrđeno da je uzrok smrti bio nasilan, pa je iz optužbe i ispušten dio gdje se sugeriralo da su žrtve lišene života vatrenim i hladnim oružjem. Tako, ovaj sud je zbog nedostatka preciznog uzroka smrti, kod većine žrtava, jedino ostavio da su navedene žrtve kasnije lišene života po nepoznatim osobama, što je na kraju nesporno i utvrđeno.

Uostalom, kako konačno, optuženik nije niti proglašen krivim za posljedicu lišavanja života ovih civila, stoga navedene okolnosti, tj. uzroci lišavanja života ovih osoba, više nisu niti bile odlučne činjenice.

Prema tome, na opisani način je ovaj sud samo uredio i pojasnio činjenični dio optužbe, a kako je to kriminalno sanje utvrđeno prema rezultatima dokaznog postupka. Temeljem toga je i ispušten dio pravne kvalifikacije gdje se optuženik teretio i za likvidaciju tih civila.

Na taj način, sud nije zadirao u identitet optužbe, već je samo, dakle, uredio i pojasnio činjenični dio optužbe i prema tim rezultatima je morao ostati izmijenjen i pravni dio optužbe, gdje se optuženik, po toj izmjeni, teretio za manju kriminalnu količinu, od one koja je bila unijeta, početno, u navedenu optužbu.

Konačan je zaključak ovog suda, kako je optuženik s drugim vojnim osobama, bez valjanog zakonskog razloga, stihijski i samoinicijativno, rukovodeći se isključivo

mržnjom prema nezaštićenim civilima, redom Hrvatima, a uz to osobama starije životne dobi, iste dijelom i osobno vezao, ne dajući im priliku niti da te osobe iza sebe uzmu najosnovnije stvari i obave najosnovnije obveze, lišio ih slobode, i dalje protuzakonito sudjelovao u zatvaranju istih osoba u podrumski dio tadašnje policijske postaje u Vrhovinama.

Dakle, nije kažnjivo baš svako lišavanje slobode i zatvaranje civila u ratnom sukobu. Međutim, u okolnostima kada se više osoba, starije životne dobi, pokušavaju vratiti na zgarišta svojih domova, koja su im popaljena upravo od dijelova okupacijske vojske, u trenucima kada je poznato da to civilno stanovništvo nema baš nikakvu zaštitu od postojeće paravlasti, pa kod svega toga, bez ikakvog valjanog pravnog razloga optuženik, uz druge osobe, samoinicijativno lišava te ljude slobode, te ih vežući zatoči u podrumski dio policijske postaje, znajući da nemaju nikakvih garancija za pravnu zaštitu, znajući i da će biti izloženi izživljavanju raznih paravojskih izdvojenih grupa, tj. znajući da je njihova sudbina neizvjesna, što se naposljetku i obistinilo, onda nema sumnje kako se radi o iznimno grubom kršenju spomenute Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, s dopunskim protokolom.

Prema tome, ovakvim svojim ponašanjem optuženik je ostvario sva obilježja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Glede subjektivne sastavnice ovog kaznenog djela, može se reći da taj subjektivni dio, sam po sebi proizlazi iz gore opisanog objektivnog dijela samog kaznenog djela. Naime, optuženik je služio vojsku i poznate su mu odredbe Ženevske konvencije o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba. Optuženik je bio svjestan da bez ikakve pravne osnove, samoinicijativno i stihijski pristupa uhićenju (lišavanju slobode), potpuno nezaštićenih civilnih osoba, koje su se u to vrijeme vratile na zgarište svojih zapaljenih kuća. Bio je svjestan, kao što je već gore navedeno, da su te osobe, u takvim okolnostima, bezakonja i anarhije, potpuno nezaštićene i bio je svjestan da kada se jednom liše slobode te osobe, da je ubuduće njihova sudbina potpuno neizvjesna. U najmanju ruku, optuženik je pokazao odlučnost i bezosjećajnost kod lišavanja slobode tih starijih osoba, pa je neke od njih i vezao. Znao je da će te osobe biti zatočene, (svjedokinja Iva Čorak u više navrata potvrđuje kako je optuženik, u kritičnim trenucima uhićenja napomenuo Kati Čorak da joj navedeno osušeno rublje neće trebati i da ga ne mora kupiti, kada je zatražila od optuženika da to učini), pa je s tim ciljem i lišavao života spomenute civile, a osobno je i sudjelovao pri samom zatočenju tih/civila, gurajući ih u podrumski dio navedene policijske postaje (potvrđuje svjedok Milan Čorak). Optuženik je služio vojsku i stoga su mu poznate odredbe spomenute Ženevske konvencije.

Prema tome, optuženik je bio svjestan cijelog procesa ovih zabranjenih radnji (uhićenja, odvođenja i zatvaranja), znajući da je to zatvaranje protuzakonito i da je motivirano isključivo mržnjom prema nezaštićenim Hrvatima na tom zaposjednutom području, kao i da se to lišavanje slobode i zatvaranje tih civila događa pod gore opisanim

teškim i dramatičnim uvjetima, te je htio tu zabranjenu posljedicu, tj. sve je učinio da ova posljedica nastupi, pa je ona i nastupila kao rezultat izravnog postupanja optuženika, pa ga stoga ovaj sud drži odgovornim s najvišim stupnjem krivnje.

Kod odluke o kaznenoj sankciji, ovaj sud je na strani optuženika našao olakotne okolnosti, a koje se sastoje u njegovoj dosadašnjoj neosuđivanosti i činjenici da je otac dvoje malodobne djece.

Činjenica, što je optuženik pokazao žaljenje za pogubljene žrtve, ovaj sud vidi samo kao vid optuženikovog stava da osigura što bolju procesnu poziciju u ovom postupku.

Kroz cijeli postupak optuženik nastoji da mu se honorira navodno njegovo spašavanje Kosovke i Vlade Čorka zv. „Švraka“, te još nekolicine starijih osoba iz zaseoka Čorci. Međutim, spomenute osobe su dan iza zapaljenja njihovih domova tražile od zapovjednika tadašnje policijske postaje da ih se nesmetano preveze na tada slobodno područje RH, pa je tim civilima i udovoljeno, a kako je optuženik u to vrijeme bio pričuvni policajac samo je izvršio nalog svog nadređenog da osigura nesmetan odlazak tih civila s tog područja. Dakle, ovdje se ne vidi nikakva posebna inicijativa ovog optuženika, već isključivo postupanje po nalogu nadređenog. Uostalom i u ranijem ponašanju optuženika, kako navodi tzv. „ugroženi svjedok br. 1.“, vidjelo se da je njegov cilj da se ove osobe isele s tog područja, samo zato što su Hrvati (provociranje tih mještana – Hrvata, na način da se pucalo po njihovim kućama i da su se pisali prijeteći slogani od strane opt. i drugih).

Otegotne okolnosti se nalaze u činjenici da je očito optuženik prednjačio kod te grupe, a pri odvođenju i zatvaranju ovih civila i činjenica je da je lišeno više osoba, isključivo starije životne dobi, različitog spola. Dakle, ove osobe su nasilno vezane i odvedene sa zgarista svojih domova, gdje su suborci ovog optuženika zapaljivim streljivom i zapalili cijelo selo, u kojem su smrtno stradale i neke osobe (majke Vlade Čorka zv. „Švraka“). Pod takvim okolnostima se ovaj sud odlučio odmaknuti s kaznom zatvora od posebnog minimuma, smatrajući da će se i ovakvom zatvorskom kaznom ostvariti svrha kažnjavanja u smislu čl. 50. KZ-a.

U ovu zatvorsku kaznu je uračunato i vrijeme koje je optuženik proveo u pritvoru i to počam od 10. veljače 2008. god. pa nadalje, ova odluka o uračunavanju se temelji na čl. 45. OKZ RH.

Optuženik je već dulje vrijeme u pritvoru, nema vrijednije imovine u RH, niti ima neka novčana primanja, pa ga je sud oslobodio od plateži troška kaznenog postupka, u cijelosti, a ova odluka o troškovima se temelji na čl. 122. st. 4. ZKP-a.

U Karlovcu, dana 3. travnja 2009. god.

ZAPISNIČAR:
Alma Starešina v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:
Ante Ujević v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Prošiv ove odluke nezadovoljna stranka može uložiti žalbu u roku od 15 dana od dana prijema prijepisa ove odluke. Žalba se podnosi pismeno putem ovog suda u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud RH u Zagrebu.

DOSTAVLJENO:

1. ŽDO u Karlovcu na br. K-DO-21/08,
2. opt. Nenad Pejnović, Zatvor u Karlovcu,
3. branitelj opt. Ljubiša DRageljević, odvjetnik iz Rijeke, Gnambova 2

Za točnost otpravka – štvl. službenik:
Nada Tonešić